

Voorwoord

Dit verhaal speelt lang geleden. De meeste mensen gingen nog met paard-en-wagen en bijna niemand had een telefoon. Er waren geen supermarkten, en sneeuw schuiven ging met paard-en-sneeuwploeg. Er bestonden nog geen tv's, geen computers en er was geen internet. Maar als je dacht dat de kinderen zich toen verveelden, heb je het mis! Lees dit boek maar eens...

Buiten in Bolderburen is het vervolg op *Wij uit Bolderburen*. Je kunt de boeken prima los van elkaar lezen.

Bolderburen is een heel klein dorp, met maar drie boerderijen en maar zes kinderen: Lasse, Bosse en Lisa wonen op de Middenhof, Olle op de Zuidhof en Britta en Anna op de Noordhof.

We bespieden de Watergeest

Eigenlijk houdt de weg bij Bolderburen op. Dan komt er alleen nog een klein, smal en slecht begaanbaar paadje. Dat gaat door het bos naar Johan van de molen. Johan is een klein, vreemd mannetje. Hij woont helemaal alleen in een huisje in het bos. De molen staat vlak bij het huisje, en ligt aan een beek die de Wilgenbeek heet. De Wilgenbeek is niet zo'n lief en vriendelijk beekje als het beekje dat bij ons achter het huis door de wei stroomt. Nee, deze beek komt kolkend en bruisend aangestroomd. Anders zou daar natuurlijk ook geen molen kunnen zijn. Als de Wilgenbeek niet zo'n haast had om naar het dal te bruisen en het grote waterrad in beweging te brengen, zou de molen ook niet kunnen draaien.

Er zijn niet veel mensen die hun meel in Johans molen laten malen. Alleen wij uit Bolderburen en een paar mensen die aan de andere kant van het bos wonen. Dus is Johan meestal alleen, daar bij de molen. Het merkwaardige van Johan is dat hij volwassenen niet goed kan uitstaan. Hij houdt alleen maar van kinderen. Als wij Johan opzoeken, praat hij aan één stuk door, maar als er grote mensen zijn, zegt hij niets, behalve als hij antwoord moet geven.

Op een mooie lentedag zei papa tegen Lasse dat hij twee zakken rogge die gemalen moesten worden, naar de molen moest brengen.

'Leuk,' zeiden wij, 'dan rijden we mee.'

We hebben een oud zwart paard, dat Svea heet. Papa heeft dit paard al heel lang. Hij noemt het zijn bruiloftspaard. Want toen papa naar mama reed om met haar te trouwen, trok Svea de koets. Papa durft ons gerust met Svea op pad te sturen. Hij vindt Svea

slimmer dan alle kinderen uit Bolderburen bij elkaar.

Twee zakken rogge, en dan wij nog allemaal, alle kinderen van Bolderburen, dat was een behoorlijk vrachtje. Svea draaide haar hoofd om en keek wat verstoord. Maar Lasse trok aan de leidsels en zei: 'Vooruit, Svea, niet zo dom kijken, hè!'

En toen gingen we ervandoor, over de bosweg. Die was vol hobbels en kuilen en we vielen de hele tijd tegen elkaar aan als de wagen over stenen hobbelde. Maar daar lachten we alleen maar om.

Lang voordat je de molen kunt zien, hoor je de Wilgenbeek al ruisen als je door het bos komt aanrijden. De molen staat op een geheimzinnig plekje. Het is daar erg mooi. En toch ook een beetje griezelig. Als je voor het molenrad staat en je wilt iets zeggen, moet je heel hard schreeuwen, anders kan niemand je horen.

Johan was blij ons te zien. We gingen met hem de molen binnen. Hij liep de hele tijd heen en weer en glimlachte veelbetekend. Toen we onze zakken hadden afgegeven en alles goed hadden bekeken, gingen we voor de molen in het gras zitten en Johan begon te vertellen. Hij was er vast en zeker al een paar dagen niet aan toegekomen om te praten, want hij praatte nu meer dan ooit.

Johan zegt dat er een dwerg in de molen woont. Johan heeft hem al vaak gezien. Meestal is de dwerg aardig, maar soms haalt hij ook streken uit. Dan houdt hij de molensteen tegen, zodat hij niet meer kan draaien. Of hij grijpt een zak meel en laat die gewoon op de grond leeglopen. Een keer toen Johan erg vroeg in de molen kwam, kreeg hij een draai om zijn oren. Johan had alleen maar een flits gezien toen hij binnenkwam, de dwerg was spoorloos verdwenen. Maar soms is de dwerg ook heel behulpzaam. Dan schrobt hij de molen of veegt de vloer.

Ja, het is echt heel geheimzinnig daar bij die molen.

Achter het huisje van Johan is een open plek in het bos. Johan

zegt dat daar altijd elfen dansen. Hij staat dan achter de gordijnen in zijn kamer naar hen te kijken. Als de elfen hem in de gaten krijgen, zijn ze meteen verdwenen. Johan heeft de Bosgeest ook al gezien. Hij stond achter een den en alleen het puntje van zijn grote neus stak uit, maar hij lachte zo hard, dat het hele bos ervan dreunde. Johan boft toch maar dat hij dat allemaal kan zien!

We hadden dit al eerder gehoord, maar Johan vertelde het nog een keer aan ons toen we zo bij hem zaten.

‘Maar weten jullie wie ik vannacht heb gezien?’ zei Johan. Hij fluisterde bijna.

Nee, dat wisten we natuurlijk niet. En toen vertelde Johan dat hij de Watergeest had gezien.

Anna kneep in mijn hand, en ik kneep in de hare.

‘Waar hebt u die Watergeest dan gezien, oom Johan?’ vroeg Lasse.

En toen vertelde Johan dat de Watergeest op een steen vlak bij de molendam zo mooi op zijn viool had zitten spelen, dat hij, Johan, er bijna van had moeten huilen. Johan liet ons de steen zien waarop de Watergeest had gezeten. Maar nu zat hij er niet op.

‘Hij laat zich alleen bij nacht zien,’ zei Johan.

‘Komt hij iedere nacht?’ vroeg Bosse.

‘Ja, vooral nu in de lente, dan zit hij het liefst ’s nachts op zijn viool te spelen.’

Svea had er genoeg van en wilde naar huis. Dat was duidelijk aan haar te merken. Daarom zeiden we Johan gedag. Anna en ik liepen gauw nog eventjes naar de steen waar de Watergeest op had gezeten.

Er gaat een klein pad van de molen naar de boerderijen aan de andere kant van het bos. Lasse kwam op het idee om erheen te gaan en eens een kijkje te gaan nemen op die boerderijen. Daarom klakte hij met zijn tong en probeerde Svea op dat pad te krijgen. Maar nee hoor, dat was echt onmogelijk! Svea stond

stokstijf stil en verroerde zich niet. Ze draaide haar hoofd om naar Lasse en keek hem aan alsof ze zich afvroeg of hij eigenlijk nog wel goed bij zijn hoofd was. Er stond hem dus niets anders te doen dan naar Bolderburen terug te rijden. En wat draafde die Svea vlot naar huis terug!

Opeens zei Lasse: 'Ik geloof dat ik vannacht maar eens naar de molen ga om de Watergeest te zien. Gaat er iemand met me mee?'

Eerst dachten wij dat hij het voor de grap zei, maar dat was niet zo. En toen zeiden Bosse en Olle dat zij ook mee wilden om de Watergeest te bekijken.

'Mooi,' zei Lasse. 'En als de meisjes per se mee willen, dan zou dat misschien ook best kunnen.'

'En waarom, als ik vragen mag, zouden wij níét meegaan?' vroeg Britta.

'Ja, dat zou ik ook wel eens willen weten,' zei Anna.

'Wat mij betreft, best,' zei Lasse. 'Het zou helemaal geen kwaad kunnen als jullie eens een paar Watergeesten zagen. Veel zullen jullie er in je leven nog wel niet gezien hebben.'

'Heb jij dan wel eens een Watergeest gezien?' vroeg Britta. Lasse gaf geen antwoord maar keek alleen veelbetekenend, alsof hij al een heleboel Watergeesten had gezien.

O, wat was dat spannend! Lasse zei dat we midden in de nacht op weg moesten gaan. We spraken alles af terwijl we op de wagen zaten. Het leek Lasse beter om thuis niet te vragen of het mocht. Want, zei hij, grote mensen hebben soms zulke wonderlijke ideeën als kinderen 's nachts Watergeesten willen gaan bekijken. Lasse dacht dat het daarom beter was achteraf om toestemming te vragen, dan had je meer kans dat er geen kink in de kabel kwam.

Lasse heeft een oude wekker, en hij beloofde om ons allemaal op tijd te zullen waarschuwen. En midden in de nacht werd ik wakker, omdat Lasse naast m'n bed aan mijn haren stond te trekken. Met één sprong was ik eruit.